

Ve **středu 10. října, od 18:00 se** koná na Klubové scéně M-klubu ve Vysokém Mýtě přednáška a **beseda s MUDr. OTO KOŠTOU Ph.D.**, uznávaným lékařem a odborníkem v oblasti zdravého životního stylu.

Vstupné 30 Kč.

Vyznání pro rubriku Moje Vysoké Mýto (Vysokomýtský zpravodaj 10/2012)Domů

Je to naprosto zvláštní a jedinečné určení místa, které svého buketu obvykle dosahuje až zráním během prožitých let. Nejprve je to samozřejmostí - prostě se to tak nějak stalo, že jste tam, kde jste. Nepřemýšlíte o tom, pokud v tomto období ovšem vůbec přemýšlíte. Pak vás okolí k této dosti namáhavé činnosti začne nutit, nejprve brutálně povinnou docházkou do ZDŠ, která v mém případě stála u železniční trati probíhající městem a vy nemůžete ještě ani tušit, že mnohem později ve světě zjistíte, že se jedná o dosti unikátní jev, náklást kolejnice tímto způsobem. A začínají první problémy - nedostanu vysvědčení, pokud nenahradím zrcadlo zabavené třídním učitelem, neboť jsem tímto s pomocí slunce vyráběl „ prasátka „ a s nadšením je vrhal z okna třídy na spoluobčany, jejichž oslněním jsem jim zabraňoval v plynulé chůzi právě přes drážní spojnici Choceň - Litomyšl.

Gymnasium O. Vaňorného - fajn spolužáci /dodnes se scházíme/, první láska /už se nescházíme/, profesori - někteří moc fajn, někteří fajn a někteří prostě profesori /s „moc fajn“ se občas scházíme/. Hned naproti monumentální kostel budící respekt i v adolescenci /a to už je tedy výkon!/ - pochopitelně nevím, že mu schází zvon a že o mnoho let později spolu se svojí sestrou rádi přispějeme na jeho renesanci a osobně budeme svědky jeho vyzdvižení do věže, odkud bude opět oznamovat to, co kdysi.

Pár kroků a jste na náměstí, kdysi důmyslně architektem vytvořeným - cesty na toto shromaždiště obvykle vedou z bran, ve kterých vybírání poplatků od kupců snad dalo našemu městu i jméno. Poměrně dlouhou dobu jsem zde s rodiči a sestrou bydlel, aby se mi mohl obrázek centra pevně zafixovat jako engram a nemusel si ho vybavovat pohledem na zeď své pracovny.

A pak se to stane - nejednou nevíte proč, ale něco vás v rychlíku Olomouc - Praha nebo zpět vytáhne z kupé do uličky „jenom“ proto, abyste viděli alespoň z dálky to nádherné panorama vysokomýtských věží. A vy víte, že tam to všechno bylo i je - prarodiče, máma s tátou, dětské hry, bezstarostnost mládí, vysokoškolské studium, první profesní úspěchy, křest narozeného syna, návraty z ciziny. Je v tom prostě síla, barva i vůně. Někdy až taková, že se vám z ním může zamotat hlava - vracím se po delší době ze zahraničí, řidič, který mě veze, se na něco ptá. V ten moment se objevilo důvěrně známé panorama - neodpovídám, řidič se zkoumavě podívá, vidí moje oči a tváře a dál se už na nic neptá. A to jsem si o sobě myslel, že jsem „tvrďák“ s racionálním myšlením a výrazně pragmatickým přístupem k životu. Mejto mi ukázalo, že jsem se - minimálně v jeho případě - zásadně mýlil.

V Olomouci 23. června 2012